

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἡσθάνθη θηλείαν σφίγγουσαν τὸν λαιμὸν της. (σελ. 734).

Ἄλλ' ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ, δὲν ἡννόει οὕτω τὰ πράγματα! ἐξ ἐναντίας, ἡ ὀργή του ἐκορυφοῦτο ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ κόμητος.

— Ὑπεφυγαί! ἀνέκραξε... νερόν ἀγιασμένον! πανουργία, μὲ τὰς ὁποίας ἀποφεύγει τις τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν του! Ἐννοῶ ὅτι εἰσθε εὐχαριστημένοι, καλέ μου πρίγκηψ! δὲν εἶμαι ποσῶς ὁμῶς ἐγώ! Ἔχετε τὴν κόρην καὶ τὸ χρῆμα! Ἐγὼ κοπανῶ ἀέρα!

Ἦτο μανιώδης καὶ τὸ εἶπεν ἀνενδοιάστως!

Νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ἐπὶ τῆς πλαστογραφίας γνώσεών του, νὰ καθέξῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν δύο γυναικῶν, νὰ ἐκδιώξῃ μὲ γλυκύτητα τὸν ἐραστήν, μακρὰν τοῦ τόπου, τὰ πάντα νὰ μετέλθῃ, ἵνα πείσῃ τὴν δούκισσαν, ὅπως

δώσῃ τὴν κόρην της, τὴν μόνην της κληρονόμον, εἰς μικρὸν κομποπρεπῆ διασκεδαστήν, πλήρη χρεῶν, καὶ νὰ μὴ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, τὴν ἀξίαν τοῦ ἀριστουργήματός του; Ἦτο δυσάρεστον! ἀπροσδόκητον! φοβερόν!

— Εἰπὼν ταῦτα ἀπνευστί ἐσιώπησεν.

Οἱ δύο συνέταιροι ἐδυθίσθησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἄλσους.

Ἐβαινον ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, χωρὶς ἀπὸ τινων στιγμῶν νὰ ὁμιλῶσι, παραδεδομένοι εἰς τὰς σκέψεις των, αἵτινες οὐδὲν εἶχον τὸ φαιδρόν.

Ὁ κόμης Φίλιππος, τὸ βλέμμα ἔχων μελαγχολικόν, τὸ χεῖλος ὠχρόν, δάκνων τὸν μύστακά του, ἐσκέπτετο ὅτι

καλὸν θὰ ἦτο νὰ διώρθου ὡς τῷ ἔπρεπε τὸν ἀναίδη ια-
τρόν, ὅστις τόσον τῷ ἐφέρετο ἀνευλαβῶς, ἀλλ' εἶχε τὰς
χεῖρας δεδεμέναις.

Ἐπὶ πλέον, ἐσκέπτετο εἰς τὴν νυκτερινὴν ἀποτυχίαν,
καὶ τὸν ἀνησύχει αὕτη πολὺ μᾶλλον ἢ ἡ ὀργὴ τοῦ συν-
τρόφου του.

Ἐσκέπτετο τίς ἄρα τὸν προέδωκεν.

Ἡ Καισαρίνα ἀναμφιβόλως! Ἡ Καισαρίνα εὐρέθη
ἔχουσα γνωριμίαν πρὸς τὴν κόμησσαν! Ἡ Καισαρίνα
μόνη, ἄλλως τε ἦτο γνωστὴ τῆς ἐπιστολῆς ἣν εἶχε λάβει.
Ἀδύνατον νὰ περιηλθε παρ' ἄλλου εἰς τὴν Σαρναίῳ. Καὶ
ἐν τούτοις οὐδεμίαν ἢ Καισαρίνα ἐπεδείκνυν ἔχθραν πρὸς
τὸν ἀρχαῖόν της ἐραστήν. Τὸν μετεχειρίζετο μόνον μετὰ
παντελοῦς ἀδιαφορίας, μόνον ἐχούσης ἀποτελεσματὸν τὸν πα-
ροξυσμὸν τοῦ πόθου του.

Ὁ Βωνοᾶζ, μεθ' ὅλον τὸ προφανές τοῦ πράγματος, ἐδο-
κίμαζε ν' ἀμφιβάλῃ.

Ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐβλέπεν ἵνα ἐπετύγχανε παρ' αὐτῆς δια-
σαφήσεις τινάς, ἀλλ' ἡδυνάτει ν' ἀπῆρχετο πάραυτα εἰς
Παρίσιους.

Ἐπὶ τέλους, ἐσκέφθη ὅτι τὸ πάντων κάλλιον ἦτο νὰ
ὑπετάσσοτο εἰς τὴν ζωὴν ἣν ἡ κόμησσα τῷ ἐπέβαλλε.

Καὶ οὕτω θὰ διῆγε ζωὴν ὅποιαν πολλοὶ ἄλλοι, ἡνω-
μένος μετ' ἐκείνης πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου, καὶ κε-
χωρισμένος ἐντὸς τοῦ οἴκου.

Δυσάρεστος βεβχίως ἡ τοιαύτη θέσις, ἀλλὰ θὰ ἱκανο-
ποιεῖτο ἐξ αὐτῆς ἀλλαχοῦ καὶ θὰ εἶχε τοῦλάχιστον τὸ
προνόμιον τῆς πλήρους ἐλευθερίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρέη του, ὀλίγον πάντοτε περὶ αὐτῶν
ἐμερίμνα, καὶ ὁ ταγματάρχης ὤφειλεν, ἐν τέλει, νὰ ἡρ-
κεῖτο εἰς τὴν ὑπομονὴν του.

Αἱ σκέψεις τοῦ Καμπεϋρόλ ἦσαν ἥττον γαλήνιοι.

Βαδίζων, ἡσθαίνεν ἐξ ἀγχανακτῆσεως. Τέλος ἐστράφη
ἀποτόμως πρὸς τὸν κόμητα :

— Λοιπόν, εἶπεν, ἀδύνατον σὰς εἶνε νὰ μοῦ μετρήσετε
τὸ χροῖμά μου!

— Ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν, ἀγαπητὴ φίλε.

— Οὐτε μέρος τοῦλάχιστον;

— Τὸν τόκον μόνον.

— Αὐτὸ θὰ ἐξακολουθῇ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἔτη;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ὅταν ἡ δούκισσα ἀφήσῃ χρόνους, θὰ μοῦ πα-
ρουσιάζετε ἴσως τὰς ἰδίας δυσκολίας;

— Ὅχι.

— Εἶνε βέβαιον;

— Ἀπολύτως βέβαιον. Ἡ δούκισσα ἔχει ἐξοικονομήσει
σημαντικὰ ποσά. Ἡ κυρία Βωνοᾶζ εἶνε ἡ μόνη τῆς κλη-
ρονόμος, πολὺ εὐκόλος θὰ μοι ᾔην ἡ ἀφαίρεσις, ὑπὸ οἷαν-
δήποτε πρόφασιν τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ.

— Ἄν ἤμην περὶ τούτου βέβαιος! ἐψιθύρισε ὁ ταγ-
ματάρχης.

— Τί θὰ ἐκάμνετε;

— Τίποτε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Καμπεϋρόλ. Ἀλλὰ μακρὰν
ἀπὸ ματαίας ὑποσχέσεις.

— Λόγον τιμῆς!...

— Θὰ περιμένω... ὑπὸ δύο ὅρους.

— Ὅποιους;

— Ἐν πρώτοις θὰ καταβάλλετε τοὺς τόκους;

— Ἀνὰ πᾶσαν τριμηνίαν.

— Ἐπειτα ὀρκίζεσθε ὅτι θὰ μοῦ μετρήσετε τὸ κεφάλαιον εὐθὺς ὡς δυνήθητε!...

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἀλλὰ τὸ πολὺ τὴν ὀγδόην ἡμέραν μετὰ τὸν θάνα-
τον τῆς δούκισσης.

— Ἀκριβῶς.

— Τότε εἰμεθα σύμφωνοι.

— Τὸ ἐγνώριζον καλῶς ὅτι θὰ ἐσκέπτεσθε λογικώτερον.

— Ἐξ ἀνάγκης! Ἀλλ' ἐὰν δευτέραν φορὰν κεντηθῶ,
θὰ κάμω μεγάλον πάταγον, δαίμονα! Μὴ ἐμπιστεύεσθε
εἰς ἐμέ, καλέ μου!

Ἡ Βωνοᾶζ συνήρχετο κατὰ μικρὸν ἐκ τῶν νυκτερινῶν
του ταραχῶν.

Ὁ καθαρός ἀῆρ τοῦ ἄλσους, ἡ πολυτελής ὄψις τοῦ ἡγε-
μονικοῦ πύργου, οὐτινας ἐπὶ τέλους, ἦτο ὁ ἐξουσιαστής,
τῷ ἐνέχεον βλάσamon εἰς τὴν καρδίαν.

Ἀναμφιβόλως, ἡ θέσις ἦτο ἐπιφθονος.

Ἀλλ' ὅποια διαφορὰ πρὸς τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἦτο
ἐκτεθειμένος πρὸ τινων μηνῶν, ὅτε ἀνὰ πᾶσαν πρώτην πε-
ριέμενε τοὺς πιστωτάς του χάνοντας τὴν ὑπομονὴν των
καὶ στέλλοντας αὐτῷ ἔγγραφα ἀγωγῶν καὶ δικαστικῶς
κλητῆρας.

Ἀνεκινήθη ἵνα ἀποσείσῃ τὰς μελανὰς τοῦ ιδέας καὶ
προετίθετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον. Τὸ μέγαρον ἤρ-
χιζε ν' ἀναλαμβάνῃ τὴν ζωὴν του· οἱ κηπουροὶ διέβαινον
μὲ τὰ ἐργαλεῖά των εἰς τὸν ὠκον· φύλακες ἐν στολῇ, μὲ
τὸν σειρητιοφόρον πῖλον των ἐπὶ κεφαλῆς, ἀπῆρχοντο εἰς
περιοδεῖαν ἐν τῷ δάσει.

— Θηρεύομεν κανένα λαγῶν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Δὲν εἶμαι κυνηγός, ὑπέλαβεν ὁ Καμπεϋρόλ, καὶ τὴν
κεφαλὴν μου κατέχουν ἄλλαι ιδέαι.

— Τότε καλὴν ἐντάμωσιν εἰς τὸ πρόγευμα, ταγματάρ-
χη, καὶ ἄνευ μνησικακίας.

— Ἄνευ μνησικακίας, ἀλλὰ σκεφθῆτέ το' τὴν ἰδίαν
ἐβδομάδα μετὰ τὸν θάνατον τῆς δούκισσης!

— Σύμφωνοι.

— Δὲν θὰ τὸ λησμονήσετε.

— Μὴ φοβησθε.

— Λοιπόν, καλὴν ἐντάμωσιν.

Οἱ δύο ἐταῖροι ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ κόμης ἀνέβη πάλιν
πρὸς τὸν πύργον.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐξηφανίσθη μεταξὺ τῶν ἐλικοειδῶν δρο-
μίσκων, παραδεδομένος εἰς τὰς σκέψεις του.

Τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν
θάνατον τῆς δούκισσης, ἐσκέφθη, καὶ αἱ διακόσιαι χιλιά-
δες τῶν μικρῶν ἀξίζουν νὰ ἐμβάλλουν κανένα εἰς πειρα-
σμούς. Θὰ σκεφθῶ περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐσκέπτετο :

— Ἐφ' ὅσον ἡ δούκισσα ὑπάρχει, τίποτε δὲν κάμνομεν.
Ἡ πενία ἐξέλιπε πλέον, ἀλλ' ἀπομένει ἡ στενοχωρία. Ὁ
συμβολαιογράφος, θέλων νὰ μὲ βλάψῃ, μοι παρέσχεν ἐκ-
δούλευσιν. Διὰ νὰ γίνῃ κύριος τοῦ χρήματός του, αὐτὸς
ὁ δαιμονισμένος ὁ Καμπεϋρόλ εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐξαποστείλῃ
τὴν γρατῖν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

ΚΗ'

• II Δικαθόκη.

Δύο μῆνες καὶ ἥμισυ εἶχον παρέλθει.

Προσῆγγιζον τὰ τέλη Ἰανουαρίου.

Ὁ πύργος τοῦ Βοασαῦ πάντοτε κατωκεῖτο, ἀλλὰ δύο
μόναι γυναῖκες ἔμενον ἐν αὐτῷ, ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλάρ
καὶ ἡ πιστὴ τῆς Μυχδαληνῆ.

Ὁ κόμης δὲ Βωνοᾶζ καὶ ἡ κόμησσα εἶχον ἀπὸ τινων
ἡμερῶν ἀπέλθει μετὰ τῶν ἀνθρώπων των εἰς Νίκκιαν.

Ἐν τῇ ἀπεράντῳ οἰκίᾳ ἐβασίλευεν ἡ μόνωσις ἡ ἀρμό-
ζουσα εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς δούκισσης.

Οἱ ὀλίγοι ὑπηρέται ὧν εἶχεν ἀνάγκην ἔμενον εἰς τὰ
παραρτήματα.

Οὕτω ἦθελεν.

Ἀπὸ τῆς νυκτός των γάμων τῆς ἐγγονῆς τῆς εἶχε κα-
ταστῇ σιωπηλῇ, ἀγρία, μόλις ὠμίλει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας
τῆς, καὶ οὐδένα ἐδέχετο.

Ἐν αὐτῇ τῇ ἐποχῇ καθ' ἣν συνήθως διέμεναν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις μέγαρόν της, ἀφίετο ἐν αὐτῷ τῷ ἄνευ γειτόνων πύργῳ, καὶ ἔμενε κεκλεισμένη ἀπὸ πρωῒς μέχρις ἐσπέρας εἰς τὰ διαμερίσματά της.

Ἐν συντόμῳ, κατετρώχετο ὑπὸ τύψεων δυσχαστάκτων διὰ συνείδησιν βεβαρημένην ὡς ἡ ἰδική της.

Αἱ ἀποκαλύψεις τῆς μεταξὺ τῆς ἐγγονῆς της καὶ τοῦ κόμητος Βωνοᾶς συνδιαλέξεως τῇ κατ' ἐνέργειαν τραῦμα καίριον. Ἐσκέπτετο ὅτι ἐνέπεσεν εἰς ἀπάτην, καὶ ὅτι αἱ ὑποβολαὶ τῆς ἀλαζονείας της θ' ἀπέβαινον ὀλέθριοι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς της.

Αἱ Ἰταλίδες εἶνε προληπτικά.

Ἡ δούκισσα ἐβλεπε τὸ προανάρχουσμα τῆς θείας τιμωρίας ἐν τοῖς δυστυχήμασιν ἅτινα ἐπληξαν τὴν γενεάν της.

Περὶ τούτου δὲν ἀμφέβαλλεν.

Ἡ Λευκὴ δὲ Σχρναίη προώριστο δι' ἀτερπὲς μέλλον· ἐλυπεῖτο, μὲ ὅλην τὴν ζῆσιν ἔρωτος δὲν τῇ ἡμποδισαν, τὸν πατέρα τῶν θυγατέρων της. Ὅποια λοιπὸν θὰ ἦτο ἡ ζωὴ της μεταξὺ ἀνδρὸς δὲν δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ μισῇ τοῦ λοιποῦ καὶ περιφρονῇ καὶ τῆς ἀπελπισίας διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐκείνου πρὸς ὃν ἔτεινον ὅλοι της οἱ πόθοι καὶ τὰ αἰσθητά;

Καὶ αὐτὴ ἡ μάμμη της, ἦτο ἡ βυθίσασα αὐτὸν ἐν τοιούτῳ πελάγει πόνων!

Ἡ δούκισσα ἀενάως κατεδιώκετο ὑπὸ τῶν ζοφερῶν αὐτῶν σκέψεων.

Δὲν ὤφειλε ν' ἀπεζημίωσιν τὴν ἐγγονήν της διὰ τὰς θανασίμους λύπας εἰς ἃς τὴν εἶχε καταδικάσει!

Καὶ τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ τὴν θεραπεύσῃ νὰ τῇ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς, εἰμὴ ἡ χαρὰ τοῦ νὰ ἐπανεύρισκε τὰ παιδιὰ ἅτινα ἐνόμιζεν ἀπολεσθέντα, νεκρά, καὶ ἅτινα ἐν τούτοις ἔζων!

Ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ ὡμολόγῃ τὸ ἔγκλημα.

Καὶ ἡ ὑπερφηφάνεια πάλιν σινεκράτει τὴν δούκισσαν.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο ἀμαυρὰ καὶ θυελλώδης. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν εἰς τοὺς μακροὺς διαδρόμους καὶ τὰς ἐστίας τῆς εὐρείας κατοικίας. Ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα καὶ ἐν τούτοις τὸ ἐκκρεμές τῆς αἰθούσης ἐδείκνυε μόλις ἔκτιν ὦραν.

Πρὸ τοῦ γραφείου της καθημένη ἡ Ἰταλίς, μὲ τετραδίων ἐμπροσθέν της καὶ γραφίδα ἐν τῇ χειρὶ, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, μὲ ἀπλανὲς τὸ βλέμμα, ἐφαίνετο διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ δισταγμοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισεν.

Ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ ἔσυρε διὰ χεῖρὸς σταθερὰς τὰς ἐξῆς γραμμὰς:

«Πύργος τοῦ Βονασσύ, τῇ 30 Ἰανουαρίου 1870.

Ἡ προῦσα εἶνε ἡ διαθήκη μου, ἥτις, ἐνταυτῷ, εἶνε καὶ ἐξομολόγησις.

Τὴν γράφω ἵνα ὑπάρχῃ, ἐν ᾗ περιπτώσῃ ἀποθάνω, πρὶν ἔτι δυνηθῇ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, καὶ ἵσως τὸ τέλος μου προσεγγίζει, διότι μὲ μαστιῶν ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου.

Ἀπὸ δύο ἐτῶν δὲν ἔσχον ὦραν ὕπνου ἀταράχου. Πράξεις τινὲς βρύνουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνθρώπου πλειότερον τῶν φρικωδεστέρων ἐπιπτώσεων, καὶ τὰς νύκτας μου ταρασσουσιν ὄνειρα ἀπαίσια.

Ἀκούω ἀκαταπαύστως εἰς τὰ ὦτά μου τοὺς θρήνους τῶν ἀγνῶν πλασμάτων, ἅτινα ἐθυσίασα εἰς μίαν μου πρόληψιν, καὶ τὰ πλάσματα αὐτὰ εἶνε αἱ ἐγγοναί μου.

Ὑπάρχει τάφος, ἐν Ζουαέρῃ, ἐν τῷ κισσοσκεπῇ ἐκκλησιδίῳ, ἐφ' οὗ ἡ πτωχὴ μου Λευκὴ ἐγονυπέτει πολλὰς καὶ δὲν κατέβρεξε διὰ τῶν δακρύων της.

Νομίζει ὅτι τὰ δύο της τέκνα ἐτάφησαν ἐκεῖ καὶ κοιμῶνται τὸν τελευταῖόν των ὕπνον, ἐν τῇ γαλήνῃ τῶν ἀγγέλων.

Τῇ εἶχον ψευσθῇ.

Ὁ τάφος εἶνε κενός.

Αἱ δύο της μικραὶ κόραι, ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Ζουάνα, ζῶσι καὶ εἶνε κεχωρισμένοι ἀλλήλων κατὰ ἑκατοντάδας λευγῶν.

Διέπραξα τὸ ἔγκλημα τοῦ νὰ τῇ εἴπω ὅτι ἀπέθανον καὶ τὰς ἀποπιάσω τῆς ἀφοσιώσεώς της ἵνα τῇ σώσω τὴν τιμὴν.

Πτωχὴ Λευκὴ! Πτωχὰ παιδιὰ!

Ἐκτοτε οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰς τύψεις, αἵτινες μὲ καταδιώκουσιν.

Ἡ πατημένη ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰ ψεύδη ἐκείνου, πρὸς ὃν ἔδωκα τὴν κόρην μου, ἀπώλεσα πᾶσαν ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους καὶ ἤρχισα νὰ διस्ताζω περὶ τῶν ποσῶν, ἅτινα προώρισα διὰ τὰς μικράς, ἀντὶ τῶν περιττῶν εἰς χρῆσιν των.

Διακόσῃσι χιλιάδων φράγκων εἶνε ὀλίγισται! Ἀλλ' ἡ δύναμιν νὰ πρόβαινον εἰς τι μεγαλειότερον, χωρὶς νὰ εἴλκυνον τὴν ἐπ' αὐτῶν προσοχὴν καὶ ἀπεκάλυπτον τὴν καταγωγὴν των;

Ἐὰν ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ κατεχρᾶτο τῆς εὐπιστίας μου καὶ τὰ ἀπεγύμνου τοῦ εὐτελοῦς αὐτοῦ ποσοῦ τί θὰ ἀπεγίνοντο; Ὅποιον μέλλον! Ὅποια ἡ καταδίκη μου ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ!

Λοιπὸν, θέλω νὰ τὰς ἀναλάβω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ νὰ ταῖς χορηγήσω τὴν θέσιν, ἣς δικαιούνται.

Ἀπέθεσε τὴν γραφίδα καὶ ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Μυχδαληνὴ εἰσήρχετο.

Ἡ δούκισσα τὴν ἠρώτησε:

— Τί θέλεις;

— Ἦλθεν ὁ κύριος Καμπεϋρόλ. Ἡ κυρία δούκισσα τὸν περιμένει διὰ τὸ δεῖπνον.

— Τὸ εἶχον λησμονήσει.

Ἐρριψε βλέμμα πρὸς τὸ ἐκκρεμές.

— Ἐπτά, εἶπε. Καταβαίνω.

— Ὁ κύριος Καμπεϋρόλ θὰ περάσῃ τὴν νύκτα εἰς τὸν πύργον;

— Ἀναμφιβόλως. Τί καιρὸς εἶνε;

— Ἐλεεινός. Ὁ ἄνεμος δυναμώνει καὶ χιονίζει 'ς τὰ καλὰ.

— Δὲν δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν τὸν ἱατρὸν νὰ φύγῃ μετὰ τοιαύτην νύκτα.

— Ποιὰ κάμαρα νὰ τοῦ ἐτοιμάσωμε;

— Τὴν συνήθη του... Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον.

— Καλὰ.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἱατρός;

— Εἰς τὸ ἐστιατόριον, κυρία δούκισσα.

— Καλὰ. Πήγαινε.

Ἡ δούκισσα προὐχώρησε μετὰ προφυλάξεως μέχρι τοῦ διαδρόμου, δι' οὗ ἐξῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἐκείνη ἀπεμακρύνθη ἤδη.

Εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἔλαβε κλεῖδα ἀπὸ τινος σύρτου καὶ, στραφεῖσα πρὸς τὸ τεῖχος, μετετόπισε καταπέτασμα τι καὶ ἐπεφάνη σιδηροῦν κιβώτιον ἀφανὲς καὶ δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενον διὰ τὸν ἀγνοοῦντα τὴν ὑπαρξίν του.

Τὸ περικάλυμμα τοῦ καθίστα αὐτὸ ἀπρόσβλητον ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς κλέπτου ἢ πυρκαϊᾶς.

Ἡ γρατὰ τὸ ἤνοιξε καὶ ἐπεφάνη τὸ ἐσωτερικόν του πλήρες γραμματίων, δοχείων γεμόντων χρυσοῦ, περγαμηνῶν πολυτίμων καὶ παντοίων ἐγγράφων ὧν τὴν ὑπαρξίν ἤθελεν ἀναμφιβόλως ν' ἀποκρύπτῃ τῶν ὁμμάτων τῶν ὑπηρετῶν της.

Ἐθῆκεν ἐκεῖ τὴν διαθήκην ἣς εἶχε συντάξῃ τὴν ἀρχὴν, λέγουσα καθ' ἑαυτήν.

— Θὰ τὴν περατώσω ἀργότερον.

Εἶτα ἐπανεκλείσε τὸ ἐν τῷ τοίχῳ ἐκτισμένον κιβώτιον,

ἀπεδίπλωσε τὸ καταπέτασμα καὶ τὸ πᾶν ἐπανεῴχθη εἰς τὴν προτέραν του τάξιν.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ περιέμενε πράγματι τὴν κόμησσαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ σημειωτέον ὅτι δὲν ἔχανεν ἐκεῖ εἰς μάτην τὸν καιρὸν του.

Ἦτο ἀνήσυχος, πυρέσσων, τεταραγμένος.

Ἀπὸ τῶν γάμων τοῦ συνεταίρου του, οὐδὲν δι' αὐτὸν ἔβαινε κατ' εὐχὴν.

Ὁ Βωνοᾶζ μετὰ κόπου τῷ ἐπλήρωνε τοὺς τόκους τοῦ εἰσοδήματός του εἶχεν ἀπομείνει μὲ τὸ κεφάλαιον, ὃ ἡ δούκισσα τῷ ἐφιλοδώρησε διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ποσότης, ἥτις διὰ τὸ Πρεϊλλὺ θὰ τῷ ἦτο θησαυρὸς ἀνεξάντλητος, τῷ ἐφαίνετο διὰ τὴν ἐν Παρισίοις ζωὴν σχεδὸν μηδαμινή. Καὶ μᾶλλον μηδαμινή τῷ καθίστα αὐτὴν ἡ ἀποτυχία τῆς προσδοκίας του διὰ τὸ μέγα ποσόν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ δούκισσα τῷ ἐφαίνετο μεταβληθεῖσα δι' αὐτόν, τῷ ὠμίλει τώρα διὰ βραχέων, μετὰ δυσπιστίας. Εἶχε θίξει διὰ πλαγίων τὸ ζήτημα ὃ τῷ εἶχεν ἐπιφορτίσει. Ἐξεδήλου ἀνησυχίας, λύπας, σχεδὸν τύφους.

Ναί, αὐτὴ, ἡ τόσον ὑπερήφανος καὶ ὑψηλόφρων, κατήντα νὰ ὁμολογῇ εἰς τὸν ἔμπιστόν της τὰς μετανοίας συνειδήσεως βεβαρημένης, ἐπιθυμίας περὶ ἐπανορθώσεως τοῦ πράγματος... Καὶ ἐπὶ πλέον ἄφινε τὸν Καμπεϋρόλ νὰ ὑπονοῇ ὅτι ὅσῳ καὶ ἂν ἦτο ἀθέμιτος ἡ γέννησις τῶν δύο θυγατέρων, ἦσαν ὅμως ὁ μόνος καρπὸς ὅστις ἀργότερον θὰ ἀπέμενεν ἐκ τῆς γενεᾶς της.

Τῷ ἦτο γνωστὸς ὁ ἀδάκυστος χαρακτήρ τῶν Μοντάλτη καὶ τῶν λὰ Ρὸς Βιλλάρ.

Εἶχεν ἀκούσει τὴν ἐγγονὴν της ὁμνύουσαν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς μητρός της ὅτι ἐθεώρει τὸν Βωνοᾶζ αἰωνίως ξένον δι' αὐτήν. Ἐν τῷ οἴκῳ της ἐτήρουν τὸν λόγον, καὶ ἡ Λευκὴ θὰ ἔπραττεν ὡς οἱ ἄλλοι.

Χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν ταγματάρχην τὴν συνδιὰλεξιν ἧς ὑπῆρξε μάρτυς, ἔκαμνεν ὑπαινιγμούς ἐπὶ τῆς ἀδημονίας της...

Λοιπὸν, ἔπρεπε διὰ παντὸς τρόπου ν' ἀπειρέπετο τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παρελθόν.

Ὁ Καμπεϋρόλ εἶχε διστάσει ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας, ἀλλ' ἡ ἀπληστία του, ὁ συνταράσσων αὐτὸν πόθος τοῦ πλουτισμοῦ τὸν ἔσυρον εἰς ἀπαίσιον ἀπόφασιν.

Ἐκαραδόκει τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεώς της.

Ἡ εὐκαιρία τῷ παρουσιαζέτο τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἐσπέραν. Οὐδέποτε θὰ τῷ παρουσιαζέτο καλλιτέρα.

Ἐν μόνον τὸν ἐνδιέφερεν ἡ ποινικὴ καταδίωξις.

Δὲν ἦτο ἀσφαλής;

Ἐν τῷ ἀπεράντῳ αὐτῷ πύργῳ, ἔνθα ἐκλήθη παρὰ τῆς δούκισσης, ἐν νυκτὶ χειμῶνος, τίς θ' ἀπέμεινεν ἀφ' οὗ οἱ ὑπηρετὰι ἀπεσύροντο;

Δύο γράφει καὶ αὐτός!

Οὐδεὶς λοιπὸν μάρτυς!

Ὁ Βωνοᾶζ θὰ τῷ ἐμέτρει τὸ ἡμισὺ του ἑκατομμύριον τὴν πρώτην μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰταλίδος ἐβδομάδα!

Ὁ πειρασμὸς τὸν ἐκέντα καὶ τὸν ὤθει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἀφ' ἑτέρου, ἡ δούκισσα θνήσκουσα, θ' ἀπεκόμιζε μεθ' ἑκυτῆς τὸ μυστικὸν της διὰ τὰς κόρας παρκαταθήκης, τοῦ μόνου πόρου τῶν δύο ἐγκαταλειμμένων.

Διπλὴ ὠφέλεια, ὑπερμεγέθης!

Τὸ παίγιον βεβαίως ἦτο παράτολμον, ἀλλὰ τὸ κέρδος ἤξιζε τὸν κίνδυνον. Χάριν ὀλίγων ὥρων τόλμης, ἡσυχάζε βίον ὅλον εὐημερίας καὶ ἀπολαύσεων. Ὁ Καμπεϋρόλ ἀλλοτε εἶχε ριψοκινδυνεύσει διὰ τινὰ γραμμάτια πῶς θὰ ὑπεχώρει τώρα πρὸ τῆς παρούσης ὑποθέσεως, ἥτις θὰ συνεπῆγε κέρδος κολοσσικόν;

Ἄλλως τε, εἶχε τὸ πᾶν σταθμίσει καὶ ὑπολογίσει, καὶ μεθ' ὅλον τὸ τερατώδες τῆς κακούργου του προθέσεως, μεθ' ὅλον τὸ δόλιον τῆς θελήσεώς του, ἥτις τῷ ἐπέτρεπε

ν' ἀπογυμνῶν ἄσθενῇ καὶ ἀνυπεράσπιστα ὄντα ὧν ἐπεφορτίσθη τὴν προστασίαν, ἐθεώρει βέβαιον ὅτι θὰ διέφυγε τὴν μόνην δύναμιν ἣν πράγματι ἐφύειτο, τὴν τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης καὶ τῶν χωροφυλάκων πρὸ τῶν ὁποίων τὸν εἶχε καταλάβει τρόμος πλέον ἢ ἀπαξ.

Ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς φαντασίας του εἶχον τοῦ λοιποῦ συγκεντρωθῇ ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σχεδίου.

Εἶχε μελετήσῃ τὰς λεπτομερείας του καὶ τὸν κίνδυνον ἐν τῇ κατοικίᾳ του τῆς ὁδοῦ Μονταίνου, εἶχε προῖδει τὰς συνεπειάς, καὶ ἡ ἀπόφασίς του ἐλήφθη.

Παρασυρθεὶς ἀπὸ ἐγκλήματος εἰς ἐγκλημα, ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀγωνισθῇ τὸν περὶ ὅλων ἀγῶνα, καὶ ἡ ὥρα του ἐσήμανεν.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ Βοκσσύ, ἡ τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη, τράπεζα στρογγύλη, ἐπιμήκης, φέρουσα διπλοῦν σκέπασμα, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς ἐστίας. Ἐφαίνετο μικρὸν στίγμα ἐν τῷ ἀπεράντῳ θαλάμῳ.

Ἡ φλόξ τῆς ἐστίας ἠρύθρινε τὰ ἀσημικὰ τῶν σκευοφυλάκων καὶ τὸν χρυσὸν τῶν πλαισίων τῶν περικλειόντων μεγάλας εἰκόνας τοῦ Δεσκόρτ, ζωγράφου ἀγαπητοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Κηροπήγιον μὲ πέντε κηρία τεθειμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀνεπαρκῶς ἐφώτιζε τὸ ἐκτενὲς διαμέρισμα καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου εἰσβάλλουσα ἔξωθεν, ἀγνωστον πόθεν, ἀνεκίνει τὴν φλόγα των καὶ διέχεεν ἀποτροπαίον τινα θλίψιν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἔνθα ἐζήκοντα συμπόται ἀνέτως θὰ παρεκάθηντο.

Θεράπων τις ἐπηγαينوήρχετο, διευθετῶν τὰ τοῦ δείπνου τῆς δεσποίνης.

Ὁ Καμπεϋρόλ ὁ τόσον εὐγλωττος συνήθως, ὁ τόσον δημοτικὸς πρὸς τοὺς ὑπηρετάς, δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος δι' ἀστεϊσμούς ὡς ἄλλοτε.

Σκυθρωπὸς καὶ δύσθυμος, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἔμενε συνεσταλμένος ἐν τῷ εὐρεὶ τοῦ ἀνακλιντῶ, κατασκοπεύων τὸν ὑπηρετὴν διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ προσδοκῶν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸν ἄφινε μόνον.

Ἡ στιγμὴ ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους. Ὁ θεράπων πειραθεὶς ν' ἀνοίξῃ διάλογον πρὸς τὸν ταγματάρχην, καὶ ἀποτυχὼν μετὰ τὸ πέραν τοῦ ἔργου ἀπεφάσισε ν' ἀποσυρθῇ.

Ὁ Καμπεϋρόλ τὸν ἤκουσεν ἐπανακλείοντα τὰς θύρας ὀπισθέν του καὶ ἠγέρθη ταχέως.

Παρὰ τὸ πινάκιον τῆς δουκίσσης, ὑπῆρχε φιάλη ὕδατος, τοῦ συνήθους ποτοῦ τῆς Ἰταλίδος καὶ φιάλη οἴνου, ἐξ οὗ σπανίως ἔπινεν.

Ὁ ταγματάρχης ἐζήγαγε τοῦ θυλακίου του φιάλιον πλήρες ἄχρου ὕγρου καὶ ἔχυσε τὸ ἡμισυ αὐτοῦ ἐν τῇ φιάλῃ τοῦ ὕδατος.

Τὸ ὕδωρ πρὸς στιγμὴν ἐταράχθη καὶ πάραυτα ἀνέλαβε τὴν προτέραν του διαύγειαν.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἔρριψε τὸ βλέμμα περὶ τὴν αἴθουσαν, εἵτινε τὸ οὐς ἐπὶ τινὰ λεπτὰ καὶ ἐμειδίασεν.

Ἡ πράξις εἶχε περατωθῇ.

Ἦτο καιρὸς.

Θύρα τις ἠνοίχθη καὶ ἡ δούκισσα εἰσῆλθεν.

Ἐποίησε μικρὰν ὑπόκλισιν πρὸς τὸν ταγματάρχην καὶ παρεκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν λέγουσα:

— Ἀς δειπνήσωμεν ταχέως, παρακαλῶ. Σὲ περιέμενον ἀνυπομόνως, ἔχω πολλὰ νὰ σὲ ἐμπιστευθῶ.

Καὶ ἐνῷ ἤνοιγε τὸ στόμα ἵνα τὴν ἐρωτήσῃ:

— Ὅχι ἐδῶ, εἶπεν ἐκείνη· ἡμπορεῖ νὰ μὰς ἀκούσουν.

Ἐν τῷ θαλάμῳ μου.. ἀργότερον. Μένετε ἐδῶ ἀπόψε;

— Ὅθι σὲ τὸ ἐζήτουν. Ὁ καιρὸς εἶνε φρικτὸς καὶ οὐδὲν μὲ καλεῖ εἰς Παρισίους.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ὅθι κανονίσωμεν διάφορα ζητήματα.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ φράσις ἐνεῖχε πληθὺν ἀπειλῶν.

Τὸ γεῦμα τῆς δούκισσης, ὁσάκις ἔτρωγε μόνη, ὡς ἐν

αὐτῇ τῇ ἐσπέρᾳ, ὁμοίᾳζε πρὸς τὰ τῶν κοινοβίων. Ἦτο λιτὸν ὡς ἡ περιβολὴ τῆς.

Συνήθως διήρκει τεσσαράκοντα τῆς ὥρας λεπτά.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἐπειδὴ εἶπε: "Ἄς «δειπνήσω-
μεν ταχέως», διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἔπιεν ἀφρημένως ποτήριά
τινα ὕδατος· μόλις ἔθιξε τὰ φαγητά, ἐνησχολήθη πολὺ
εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ συμπότου τῆς καὶ ἡγέρθη τῆς
τραπέζης, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἐπλήρου ποτήριον σαρ-
τρέξ καὶ ἐζήτει κύπελλον, εἰς ὃ ἔχυσεν, ὡς ἐξ ἀπροσεξίας,
τὸ ὑπολοιπόμενον ἐν τῇ φιάλῃ τῆς δουκίσσης ὕδωρ.

Σαρδώνιος μορφασμὸς συνέσπασε τὰ παχέα του χαρα-
κτηριστικὰ καὶ ἐσκέφθη μετ' ἐνδομύχου ἀγαλλιάσεως:

— Τῇ ἀληθείᾳ, εὐμορφον πράγμα, ἡ ἐπιστήμη! Τῇ ὀ-
φειλομένῃ θαυμασίας σκευασίας. Ἰδοὺ μία γυνή, ἡ ὁποία
μετὰ δύο ὥρας θὰ κοιμάται, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί μέλλει νὰ
συμβῇ ἐντὸς αὐτῆς.

Ἐπλυνε τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του διὰ τοῦ ὕδατος
τοῦ κυπέλλου, ὅτε ὁ θεράπων τῷ εἶπε μετὰ σεβασμοῦ:

— Ἡ κυρία δούκισσα μὲ διέταξε νὰ πληροφορήσω τὸν
κύριον ὅτι τὸν περιμένει εἰς τὸ διαμέρισμά της.

— Καλὰ, πηγαίνω.

Καὶ μὲ τὴν συνήθη του ἐλευθεριότητα:

— Εἴκοσι λεπτά διὰ δειπνον καὶ οὕτε ὀλίγα στιγμαὶ
διὰ κάπνισμά σιγάρου! Τί συστήματα, δαίμονα! τί συ-
στήματα!

Ὁ θεράπων ἐξῆλθεν ἱλαρῶς, ἀλλὰ μηδεμίαν ἀποτολ-
μήσας παρατήρησιν.

Μόνον ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν:

— Νὰ ἕνας ἄνθρωπος τῆς εὐζωίας, ἀνίκανος νὰ βλάβῃ
τὸ παραμικρὸ ζῷο τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

Ὁ ταγματάρχης ἐπανάλαβε:

— Τί λέγεις, Ἰωσήφ; εἶχα ὅρεξιν δι' ὀλίγην ἀναψυχὴν!
Τί μὲ συμβουλεύεις;

— Δὲν τολμῶ νὰ δώσω γνώμην εἰς τὸν κύριον.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐξήγαγε τὴν καπνοθήκην του, τὸ σιγα-
ρόχαρτόν του, ἤρχισε νὰ στρέφῃ τὸ σιγάρου μεταξὺ τῶν
δακτύλων του καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὸ πῦρ λέγων:

— Βεβαίως ὄχι· ἡ δούκισσα εἶνε πολὺ καλή... Δὲν
θὰ τὴν κάμω νὰ περιμένῃ... ἀλλ' ἂν ἦτο ἄλλος... πειρα-
σμέ!...

— Ὁ κύριος γνωρίζει ὁποῖαν διεύθυνσιν θὰ λάβῃ;

— Καλλίστα.

— Ὑπάρχει φῶς εἰς τὴν κλίμακα καὶ τοὺς διαδρόμους.

— Εὐχαριστῶ.

Ὁ Καμπεϋρόλ διεσταυρώθη καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν γρατᾶν
Μαγδαληνὴν, ἥτις μετέβαινεν ἵνα δειπνήσῃ.

— Τί ἔχει λοιπὸν ἡ κυρία σας ἀπόψε; ἠρώτησε. Μὴ
ἔλαβεν εἰδήσεις δυσαρέστους;

— Δὲν πιστεύω, κύριε Καμπεϋρόλ.

— Ἐκάμαχεν τὸ δειπνὸν μας τροχάδην...

— Γνωρίζετε τὴν κυρίαν, ἱατρεῖ!...

— Ναί... θὰ ἐγίνετο μία καλὴ ἡγουμένη, διάβολε...
ποτέ μου δὲν ἐδείπνησα μὲ τόσῃ συντομίᾳ, οὕτε εἰς
τὸ σύνταγμα.

Ὁ ταγματάρχης ἐγέλα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔπραξε τὸ αὐτό. Ἡ φαιδρότης εἶνε με-
ταδοτικὴ καὶ ὁ φοβερὸς ἱατρός ἀνεύρισκεν ὅλην τοῦ πνεύ-
ματός του τὴν ἐτοιμότητα.

Ὁ θεράπων καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἀπῆρχοντο νὰ ἐξυμνή-
σωσι τὸ εὐθυμόν του ὕψος εἰς τὸ μαγειρετόν, καὶ ἐκεῖνος
ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Φθίσας εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς δουκίσσης, εὔρε τὴν θύ-
ραν τῆς αἰθούσης ἡνεωγμένην ὅλην.

Ἡ γρατᾶ τὸν περιέμενεν.

Ἡ αἰθουσα ἔφωτιζετο ἀμυδρῶς. Δύο μόνον κηρία τεθει-

μένα ἐπὶ τῆς ἐστίας διέχεον περὶ αὐτὰ τὴν ἀσθενὴ των
λάμπιν.

Τὸ λοιπὸν τοῦ θαλάμου ἦτο βεβυθισμένον ἐν τῷ σκότει.

Ἄμα ὡς ὁ ἱατρός διέκρινε τὴν δούκισσαν, ἡσθάνθη φρι-
κίαν ὡς ἐπὶ τῇ θέᾳ ὄντος κακοποιοῦ.

Τὸν ἤτιζτο διότι ἐφάνη τόσον ἐπιτήδειος, τόσον ἐν-
δοτικός, τόσον πρόθυμος εἰς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τῆς.

Ἀνεπόλει ἐπίσης τὴν ζέσιν μεθ' ἧς ἀνέλαβε τὴν ὑπε-
ράσπισιν τοῦ φίλου του Βωνοᾶζ.

— Σὲς παρεκάλεσα νὰ ἔλθετε, ἤρξατο ἐν προοιμίᾳ δει-
κνύουσα αὐτῷ καθίσμα, πρόκειται περὶ σοβαρῶν πραγμά-
των...

— Τόσον σοβαρῶν, κυρία δούκισσα; εἶπε μετὰ τινος
δισταγμοῦ.

— Ὑψίστης σοβαρότητος, ὑπέλαβεν ἐκείνη. Διεπράξατε
μῖαν κακὴν πράξιν, κύριε Καμπεϋρόλ...

— Τὸ γνωρίζω, διάβολε! καλῶς, ἐπεσφράγισε, καὶ πολ-
λάκις ἐπέκρινα ἑμαυτὸν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὁμολογήσατε
ὅτο δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ συλλαβὼν τὴν ιδέαν. Σὲς ὑπήκουσα
ἀπλῶς καὶ μόνον. Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ἀληθές εἶνε. Τὴν κακὴν αὐτὴν πράξιν, ἀπεφάσισα
νὰ τὴν ἐπανορθώσω.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Δὲν ἐπίστευον ὅτι ἐν ἔγκλημα, διότι ἔγκλημα πραγ-
ματικὸν εἶνε, κύριε, ἡδυνάτο τόσον βαρέως νὰ στοι-
χίζῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἡμῶν ὄχι, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν τὸ
ἐφανταζόμην.

— Ἰδωμεν, κυρία δούκισσα, ἀπάθεια! Μὴ μεγαλοποι-
ῶμεν τὰ πράγματα! Ἐπειτα περὶ τίνος πρόκειται; Περὶ
δύο τέκνων παραδοθέντων εἰς τὴν τροφὴν ὑπὸ ἰδιαιτέρους
ὄρους... Τί ὑπάρχει ἐνταῦθα τὸ τόσον ἐγκληματικόν;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἔλεγον κατ' ἑμαυτὴν ἄλλοτε, ἐν τῇ
παραφορᾷ τῆς ὀργῆς μου, τοῦ μίσους μου αὐτοῦ κατὰ τῶν
δύο ἀγνῶν πλασμάτων... ἀλλὰ σήμερον, ἀντιμετωπίζω
τὰ πράγματα ἄλλως... Τὰ τέκνα αὐτά, εἶνε τὸ αἷμά μου,
τὸ τῆς κόρης μου... Ἀδιάφορον τίς εἶνε ὁ πατήρ. Ἀνυπό-
φορος μοι εἶνε ἡ ιδέα τοῦ ὅτι τὰ παρέδωκα εἰς ἀγνώστους,
εἰς ξένους...

— Τί θέλετε λοιπὸν; Νὰ ὁμολογήσῃτε τὰ διατρέ-
ξαντα πρὸς τὴν κυρίαν Βωνοᾶζ!

— Καὶ ἂν αὐτὸ συνέβαινεν! Ἐν ὅλῃ τῇ χαρᾷ τῆς ἐπὶ
τῇ ἀνευρέσει τῶν τέκνων τῆς, θὰ ἐτήρει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
θέσιν διὰ τὴν ὀργήν.

— Θὰ συνεδέομεν ἐκ νέου τὸν ἀποκοπέντα μεταξὺ αὐ-
τῆς καὶ τοῦ Δαμβέρτου δεσμόν... Προσέξατε;...

— Ἐκεῖνος εὐρίσκεται μακράν. Τίς οἶδεν ἂν ποτε θὰ
ἐπανεέλθῃ;...

— Καὶ τέλος θὰ σπείρωμεν διχονοίας μεταξὺ τῆς κο-
μῆσης καὶ τοῦ συζύγου τῆς!

Τὰ χεῖλη τῆς Ἰταλίδος συνεπτύχθησαν ἐν περιφρονη-
τικῇ συσπάσει.

— Ὡ! ὀλίγον μὲ μέλει τί σκέπτεται ἐκεῖνος! εἶπεν.
Ὑπάρχει ἄβυσσος βαθεῖα μεταξὺ ἐκείνου καὶ τῆς δυστυ-
χοῦς, ἣν ἀσυνέτως τῷ παρέδωκα!

— Τόσον εἶνε κακὴ ἡ θέσις των; ἠρώτησεν ἀρελῶς ὁ
ἱατρός.

— Τὴν ἡγνοεῖτε; εἶπεν ἡ δούκισσα περιάγουσα ἐπὶ τῆς
στρογγύλης κεφαλῆς τοῦ Καμπεϋρόλ τὸ φαῖόν τῆς ὄμμα.

— Ὅχι, ἀφοῦ μοι τὴν ἀνακοινοῦτε. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους
ὁ κόσμος! παρετήρησεν ἔτι.

— Διὰ τὸν κόσμον εἰς πολλὰς θυσίας ἔχω ὑποβληθῇ.
Ἄλλως τε, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τῷ διαπιστευθῇ τὰ ἰδιαι-
τερά μου;

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε μηχανικῶς ὁ ἱατρός

Δὲν ἤκουε τὴν δούκισσαν, ἡ μᾶλλον μόλις τὴν ἤκουεν,
ἀλλὰ τὴν ἠτένιζεν ἐπιμόνως.

Ἐξεπλήσσετο μηδὲν σύμπτωμα διακρίνων ἐν αὐτῇ κοπώσεως ἢ νυσταγμοῦ.

Αὐτὴ ἡ νηράλιος καὶ εὖρωστος κρᾶσις, θ' ἀντεῖχεν εἰς τὸ δηλητήριο;

— Τοῦ λοιποῦ, ἐξηκολούθησε ζωηρῶς, περὶ ἐμοῦ μόνον θέλω νὰ σκέπτομαι, δηλαδὴ νὰ παρασκευάσω διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἀνάπαυσιν, ἀπηλλαγμένην πάσης τιμωρίας καὶ καταδίκης.

Καὶ μετὰ τινα σιγὴν:

— Πιστεύετε εἰς μέλλουσαν ζωὴν, σεις, ἰατροί; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Θεέ μου! κυρία κόμησσα.

— Εἰσθε ὕλιστῆς, δὲν ἔχει εὐτῶ;

— Ἡ ἐπιστήμη...

— Δὲν ἀγαπῶ τοὺς ὕλιστᾶς, ἐδήλωσεν ἐκείνη. Οἱ ἰατροὶ εἶνε σχεδὸν ὅλοι, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐν ταῖς ἀνατομίαις των δὲν εὐρίσκουσι τὴν ψυχὴν, ὡς ἐὰν ἦτο ἐπιδεκτικὴ ἀνατομίας, οὐσία αὐτοῦ. Ὁ ὕλιστῆς πρὸ οὐδενὸς ὑποχωρεῖ μέσον, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὰς ὁρέξεις του. Ὁ κύριος Βωνοᾶζ δὲν εἶνε ἡ ὕλιστῆς. Εὐγενὴς δόλιος καὶ ψεύστης μεθ' ὁποίας ἀναιδείας μὲ ἐξηπάτησε! πῶς μᾶς ἔλαβεν ὡς παίγνιά του, σὰς καὶ ἐμέ, διότι ἐπιθυμῶ νὰ νομίζω ὅτι μόνον τὴν λαμπράν του καὶ ἀπατηλὴν ὄψιν ἐγνωνρίζετε τετέλεσται! Τὸ κακὸν εἶνε ἀθεράπευτον! εὐτῶ τοῦλάχιστον τὸ βλέπω! Θέλω ν' ἀποσυρθῶ τοῦ κόσμου, ἰατροί, νὰ ἐγκαταλίπω αὐτὸν τὸν τόπον, ν' ἀπέλθω εἰς τὸν ἰδικόν μου ἐκεῖ, παρὰ τὰς μεγάλας λίμνας τῆς Λομβαρδίας. Θὰ παραλάβω αὐτὰ τὰ παιδιά... Θὰ φροντίσω περὶ αὐτῶν μυστικῶς ἐν πρώτοις... Θὰ πράττω συμφῶνως πρὸς τὰς περιστάσεις... Θὰ τηρήσω τι τὸ προσφιλές τοῦλάχιστον διὰ τὴν μητέρα των ἧς τὸ μέλλον μὲ τρομάζει.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησίς σας;

— Ἐσκέφθην ὥριμως. Αὐτὴ εἶνε τῶντί μου ἡ θέλησίς μου.

— Ἐγὼ οὐδέν, ἐνοεῖται, ἔχω ν' ἀντεῖπω...

— Θὰ φανῶ γενναϊόδωρος πρὸς τοὺς ἐπιφορτισθέντας τὴν τήρησιν τῶν παιδίων. Δὲν θὰ μείνωσι μὲ ἡμᾶς δυσηρεστημένοι...

— Καὶ τὰ εἰσοδήματα, ὧν εἶμαι ὁ φύλαξ... ὑπέλαβεν ὁ Καμπεϋρόλ.

Ἡ δούκισσα ἔκρινεν ἄνευ ἀμφιβολίας ὅτι ὁ ἰατρός εἶχε πληρέστατα ἀμειψθῆ διὰ τὰς συνδρομάς του.

— Θὰ μοὶ τὰ ἀποδώσετε, φίλε μου, εἶπεν. Οὐδὲν ἐπείγει. Ὅσα καὶ ἂν ἦνε τὰ κακὰ τοῦ Βωνοᾶζ, δὲν θὰ σὰς καταστήσω ὑπεύθυνον αὐτῶν καὶ ἔχετε ὅλην μου τὴν ἐμπιστοσύνην.

Ἰσως δὲν ἦτο τοῦτο ἡ ἀλήθεια καθαρὰ, ἀλλ' ἡ διπλωματία τῆς Ἰταλίδος ἐνέκειτο εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ νὰ μετεμφιέζῃ τὰς σκέψεις της.

Ὁ καλὸς ταγματάρχης πάντοτε ἀκούων τὴν δούκισσαν μὲ ὕψος ἐπινεύσεως, οὐδὲν εὕρισκε νὰ παρατηρήσῃ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἐβεβίωσε μελιχίως. Πᾶν ὅ,τι διατάσσετε, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ἐκτελέσω. Ὑφίσταμαι τὴν ἐπιτροπὴν τῆς λογικῆς σας, βροντῇ τοῦ οὐρανοῦ! καὶ ὅ,τι κρίνετε καλῶς πρέπει νὰ ἦναι καλόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχή μου, ἐντίμως!

Ἡ δούκισσα ἐφάνη νύχαισθημένη ἐξ αὐτῆς τῆς δηλώσεως.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ Μαγδαληνὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἐξήρχετο τοῦ κοιτῶνος τῆς δεσποίνης τῆς ἐνθα τὰ πάντα εἶχε παρασκευάσει διὰ τὴν νύκτα.

— Πήγαίνε, εἶπεν ἡ δούκισσα, δύνασαι νὰ κοιμηθῇς.

— Ἡ κυρία δὲν θὰ λάβῃ ἀνάγκην ἐμοῦ;

— Ὁχι. Ἄφες μας.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὑπήκουσε.

Περιῆλθε πρὸς στιγμὴν τὸ διαμέρισμα θέτουσα εἰς ταξὶν τὰ ἑπιπλα καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ Καμπεϋρόλ καὶ ἡ γραῖα συνδιελέχθησαν ἐπὶ τινὰς

ἔτι στιγμὰς, τῆς γραίας ἐξηγοῦσης τοὺς σκοποὺς τῆς καὶ τοῦ ἱατροῦ ἀκρωμένον εὐλαβῶς.

Τὸ ἐκκρεμές ἐδείκνυν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν, ὅτε ὁ Καμπεϋρόλ οὐτινος ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλεῖτο παρητήρησεν ἐν ἐκείνῃ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ναρκώσεως.

Ἐξέφρασε διαθέσιν πρὸς ὕπνον, ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τοῦ ἱατροῦ ὅστις ἔσπευσε ν' ἀποχωρήσῃ καὶ ἀπέμεινε μόνη.

Τότε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη.

Τέταρτον ὥρας μόλις εἶχε παρέλθει ὅτε ἡ κεφαλὴ τοῦ ταγματάρχου ἐπεφάνη ἐκ νέου εἰς τὸ ἀνοιγμα τῆς ἀνοικτῆς μεινάσης θύρας.

Σιγὴ νεκρικὴ ἐβασίλευεν ἐν τῷ κοιτῶνι.

Ἡ πυρὰ ἐσθέννυτο ἐν τῇ ἐστίᾳ κηρίον λησμονηθὲν ὑπὸ τῆς δουκίσσης, ἐν τῇ καταλαβούσῃ αὐτὴν ζάλῃ ἔκαιεν ἐπὶ τινος τραπέζης, καὶ ὑπὸ τὰ καταπετάσματα τῆς κλίνης ἠκούετο ἡ τεταραγμένη ἀναπνοὴ τῆς ὑπνωττούσης.

Μειδιάμα διαβολικῆς χαρᾶς μεμιγμένης μετ' ἀνησυχίας ἐφαίδρυνε τὴν στρογγύλην ὄψιν τοῦ ἱατροῦ.

Ἐπλησίασεν ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἔθηκεν ὑπὸ τοὺς ῥῶθινους τῆς δουκίσσης φιάλιον ἀνοικτόν, ἐν ᾧ τῇ ἔκλειεν ἐρμητικῶς τὰ χεῖλη διὰ μανδύλιον.

Ἡ ἀναπνοὴ κατέπαυσεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ δριμέως φαρμάκου, τοῦ χλωροφορμίου.

Ἡ γραῖα, ἀποκοιμισθεῖσα ἤδη διὰ ναρκωτικοῦ, κατέστη σχεδὸν πτώμα.

Ὁ Καμπεϋρόλ ὡπισθοδρόμησε κατὰ ἓν βῆμα καὶ τὴν ἐζήτησε πρὸς στιγμὴν.

— Εἰς τὴν ἄλλην, εἶπεν αὐτὴ δὲν ἐξυπνᾷ πλέον.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκοιμάτο ἐν θαλάμῳ δύο βήματα ἀπέχοντι τοῦ τῆς κυρίας της.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐγνώριζε τὰ πρόσωπα καὶ τὰς ἔξεις τοῦ οἴκου.

Ἦσυχος διὰ τὴν δούκισσαν, διέβη πρὸς τὸν θάλαμον τῆς ὑπηρετίας.

Ὁ θάλαμος αὐτὸς ἐφωτιζέτο ἔτι.

Λεπτὸν νῆμα φωτὸς διέβαινεν ὑπὸ τὴν θύραν.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἔκρουσεν ἐλαφρῶς.

Ἦκουσε θροῦν φορεμάτων ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης:

— Ποιὸς εἶν' αὐτοῦ;

— Ἐγὼ! ὁ ἰατρός!

Ταυτοχρόνως ἔστρεψε τὸ ἐλατήριο καὶ εἰσῆλθε.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἐγραφον εἰς τὴν αἰθουσαν. Ἡ δούκισσα ἦτις εἶχε κατακλιθῆ μ' ἐκάλεσεν. Εἰσῆλθον. Ἀγνοῶ τί συμβαίνει. Κοιμάται, ἀλλ' ὕπνον ὅστις δὲν μοὶ φαίνεται φυσικός. Ἐλθέ!

— Ὑπάρχει κίνδυνος! ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Κανείς... τοῦλάχιστον, δὲν πιστεύω.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐλάτρευε τὴν δέσποιάν της. Ἐρρίψεν ἐν σπουδῇ ἑνδυμὰ τι ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ ἠκολούθησε τὸν ἰατρόν.

Ἐκλινεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς δουκίσσης ὅτε ἠσθάνθη θηλείαν σφίγγουσαν τὸν λαιμόν της.

Ἦψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς δύο τῆς χεῖρας ἐκβάλουσα κραυγὴν πεπνιγμένην καὶ κατέπεσεν ἀνατραπέυσα ὀπισθεν.

Ταυτοχρόνως, ταχὺς ὡς ἡ ἀστραπή, ὁ ἰατρός τῇ προσήρμοσεν ἐπὶ τῆς ὄψεως τὸ μανδύλιον διαβροχὸν ἐκ τοῦ θουμασίου ὕγρου.

Ἀνέστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἀπέμεινε ἀκίνητος, λιποψυχήσασα ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ δηλητηρίου.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐχαλάρωσε τὸν κόμβον, ἀπώθησε τὸ σῶμα τῆς Μαγδαληνῆς παρὰ πόδας τῆς κλίνης τῆς κυρίας της, ἐσπόγγισε τὰς ἐπὶ τῶν κροτάφων του κυλιομένας σταγόνas ἰδρώτος καὶ εἶπε κυνικῶς.

— Ἴδού οἱ δύο νυκτοκόρακές μου ἐξημερωθέντες !

Τὸ ἔργον τοῦ δὲν εἶχεν ἔτι περαιωθῆ.

Ἐλαβε κηρίον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἰδίον τοῦ θάλαμον οὐτινος ἐξέστρωσε τὴν κλίνην καὶ τὴν ἔφηκεν ἐν ἀταξίᾳ.

Εἶτα ἤνοιξε παράθυρον καὶ ἐθεώρησεν ἐκτός.

Τὰ παραρτήματα τοῦ πύργου ἐφωτίζοντο ἔτι.

Μετ' οὐ πολὺ τὰ τελευταῖα φῶτα ἐσβέσθησαν καὶ τὸ εὐρὺ κτίριον περιβαλλόμενον ἀπὸ τὰ γυμνά φύλλων μεγάλων τοῦ δένδρου ἐβυθίσθη ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ τῷ ὕπνῳ.

Τὸ διαμέρισμα τῆς δουκίσσης εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὰ παραρτήματα προσόψεως.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ καὶ ταραχώδης.

Ὁ ἀνεμὸς ἔκαμπτε τὰ ὑψηλὰ δένδρα τοῦ ἄλσους. Τὸ βλέμμα, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ ἐκταθῇ, οὐδεμίαν διέκρινε λάμψιν.

Ἐξαριουμένων τῶν παραρτημάτων καὶ τοῦ χιλιόμετρον τῶν τειχῶν τοῦ ἄλσους ἀπέχοντος μεγάλου ὑποστατικοῦ, ὁ πύργος δὲν εἶχε γείτονας, καὶ ἐν τῷ πύργῳ ὁ ταγματάρχης μόνος ἀπέμενε καὶ αἱ δύο γυναῖκες αἱ ὁποῖαι κατέκειντο ἐστερημέναι πάσης αἰσθήσεως.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἀνέπνευσεν.

Ἐτέλεσεν ἀντιθέτως τὴν πορείαν ἣν εἶχεν ἀκολουθήσει καὶ ἐπανῆλθε παρὰ τὴν κλίνην τῆς δουκίσσης.

Ἐφαίνετο νεκρά, ἴσως καὶ πράγματι ἦτο. Ἡ ὑπόλευκός τῆς κόμη ἐπλαισίον ἐπὶ τῶν σινδόνων πρόσωπον κήρινον ὡς ἐκείναι πελιδνόν.

Περὶ πόδας τῆς ἐξηπλοῦτο, ὡς ψυχρὸς ὄγκος, ἡ Μαγδαληνή.

Τὸ κηρίον ἐξηκολούθει κατὸν ἐπὶ μικρᾷ τραπέζῃ.

Ὁ Καμπεϋρόλ τοῖδραξε διὰ σταθερᾶς χειρὸς καί, εἶδε χθὲς ὡς τὸ ἔγκλημα, τὸ προσήγγισε πρὸς τὰ μεταξίνα παραπετάσματα.

Ἡ φλόξ ἀνῆλθε διὰ μιᾶς μέχρις ὀροφῆς. Τοῦτο ἐπῆνεγκε τὸ ἀποτέλεσμα κεραυνοῦ. Ὁ Καμπεϋρόλ αὐτὸς οὐτος ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ τάχους τῆς φθοροποιῶς ἀναφλέξεως.

Μόλις ἐπρόφθασε νὰ δράμῃ πρὸς τὰ παράθυρα, εἰς ὧν τὰ παραπετάσματα ἔθηκε πῦρ.

Εἶτα ἐστράφη ταχέως περὶ τὸν θάλαμον, ἀνάπτων ἐν τῇ διαβάσει τοῦ πᾶν ὅ,τι καύσιμον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἔνθα ἐσυνέχισε τὸ καταστρεπτικόν τοῦ ἔργου.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ἐν τῷ διαμερίσματι τῶν δύο γυναικῶν, οἱ τάπητες, τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ σινδώματα εἶχον μεταβληθῇ εἰς μεγάλην φλόγα.

Ὅτε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ πρώτη κραυγὴ : Πυρκαῖα ! ἀντήχησεν ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ πύργου, ἐκστομισθεῖσα ὑπὸ ἱπποκόμου, ὃν ἀφύπνισεν ἡ φωτίσασα τὰ παράθυρά του λάμψις τῶν φλογῶν, ὁ Καμπεϋρόλ, ἐν τῇ ἀταξίᾳ ἀνθρώπου ἀποσπασθέντος ἐκ βραθυτάτου ὕπνου, ἐπεφάνη εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ θαλάμου τοῦ καὶ συνήνωσε τὰς κραυγὰς τοῦ πρὸς τὰς τοῦ ἱπποκόμου.

Ἐξέβαλλε κραυγὰς ἱκανὰς ν' ἀφύπνισωσιν ἐν ὀλόκληρον χωρίον.

Καὶ κωμικὸς τὴν θέαν, ἡμίγυμνος, τὴν κεφαλὴν ἔχων τετυλιγμένην διὰ μανδυλίου, κατεπῆδησεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἐπὶ τοῦ δώματος, μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ στρεβλωθῇ.

Τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ μεγαλοπρεποῦς πύργου τοῦ Βωσσύ ἦτο ἀπὸ ἀνω ἕως κάτω παρανάλωμα τῶν φλογῶν, ἀλλὰ βραδέως ἡ πυρκαῖα μετεδίδοτο εἰς τὰ λοιπὰ μέρη, ἅτινα ἐν τούτοις ἔμελλε νὰ καταστρέφῃ βραχυμιαίως.

Ἄνευ βοηθείας, ἐν τῷ μεμονωμένῳ τούτῳ ἄλσει, ἔνθα τὸ ὕδωρ ἐσπάνιζε καὶ ἀπείχε μακράν, ἐν τῇ ἀφεγγεῖ αὐτῇ νυκτί, ἡ καταστροφὴ ἐπέκειτο βεβαίως.

Ἄλλως τε ὑπάρχουσι στιγμαὶ ἀποθαρρύνσεως, καθ' ἃς ὁ ἀνθρώπος ἀποβάλλει πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν.

Ἄνωφελές τὸ νὰ ἐπειρῶντο τὴν διάσωσιν τῆς δουκίσσης.

Ἀπὸ τῶν πρώτων κραυγῶν τοῦ ἱπποκόμου εἶχεν ἀποτεφρωθῇ ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν.

Ἦδη αἱ ὀροφὲς κατέρρεον καταστρέφουσαι πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν : Ἐπιπλα, ἔγγραφα, ἔργα τέχνης.

Ἦδη ἐπῆλθεν ἀπραξία ὡς ἐν τινι στρατεύματι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ στρατηγοῦ. Οἱ ὑπηρέται, ὀλίγοι τὸν ἀριθμόν, θὰ ἤρκουντο εἰς τὴν διάσωσιν τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἀπροσβλήτου ἔτι μένοντος μέρους τοῦ πύργου. Ἀλλ' ἀπέσχον καὶ τῆς διασώσεως αὐτῆς ὅπως ἀνωφελοῦς.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ Βωσσύ ἔφλεγεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἐκτινάζον εἰς πολλῶν μέτρων ὕψος σπινθήρας καὶ γλώσσας πυρός. Ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν τῶν περιχώρων, πανταχόθεν συνέρρουσαν οἱ περίεργοι, ἐλκόμενοι ἐκ τοῦ θαύματος μάλλον ἢ ἐκ τῆς ἐλπίδος παροχῆς συνδρομῆς.

Περὶ τὴν δευτέραν τῆς πρωῒας, πυροσβέσται τινὲς προσῆλθον μὲ τὰ φρικωδῶς κροτοῦντα ἀμάξια τῶν καὶ τὰς ἀντλίας, ἀλλὰ περιωρίσθησαν εἰς τὸ νὰ καταλεχθῶσι πρὸς τοὺς θεατὰς, ἀφίνοντες τὴν μάστιγα τῆς φλογὸς νὰ ἐκκολοιθῇ τὸ ἔργον τῆς, ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως τοῦ ὕδατος.

Περὶ τὴν τρίτην, κατέρρεον αἱ στέγαι ἐπὶ τῶν καταστραφέντων τειχῶν.

Εἰς τὰς πέντε, ὅ,τι ἀπέμεινεν ἐκ τῆς λαμπρᾶς κατοικίας, τῆς κτισθείσης παρ' ἐνὸς λα Ρὸς Βιλλάρ ὑπὸ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', ἦτο μεγάλη πυρὰ καίουσα κατὰ γῆς, περὶ τὴν ὁποίαν ἠγείροντο δίκην συνόρων πόλεως καταστραφείσης, τέσσαρα ἄμορφα καὶ ἄμαυρά τείχη, ἐφ' ὧν ἠνοίγοντο αἱ ὅποιαι τῶν ἀποτεφρωθέντων παραθύρων.

Τὸ πῦρ διήρκεσε δύο ἡμερονύκτια, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τῶν οὐδὲν δυναμένων πυροσβεστῶν.

Κατὰ μικρὸν ἡ τέφρα ἔπαυσε φλέγουσα καὶ ἠδύνατο μεταξὺ τῶν συντριμμάτων ν' ἀνεζήτουν τὰ λείψανα τῆς δουκίσσης καὶ τῆς μετ' αὐτῆς θανούσης πιστῆς τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἄνευρον μετὰ πολλοὺς κόπους ὅσῃ τινα δυσδιάγνωστα. Τὰ ἐνέκλεισον εἰς ἐν καὶ μόνον φέρετρον μεγαλοπρεπὸς ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομίσσης Βωνοαζ, οὗς ἡ εἰδησις εὗρεν ἐν Μόντε Κάρλο, ἔνθα προσωρινῶς εἶχον μεταβῇ.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια πάντων τῶν περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφερομένων καὶ ἰδίᾳ τοῦ κόμητος Βωνοαζ μετ' οὐ ἀντήλλαξεν, ἅμα τῇ πρώτῃ συναντήσει, βλέμμα ἐκφραστικώτερον πάσης ἐξομολογήσεως.

Δὲν ἤργησε νὰ λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ἐγκληματικοῦ τοῦ θράσους.

Ὁ Βωνοαζ, πλουτισθεὶς ἐκ τῶν οἰκονομιῶν τῆς δουκίσσης καὶ τῆς ἀπείρου περιουσίας, ἦν εἰς τὴν ἐγγονὴν τῆς κατέλιπεν, ἐξετέλεσεν ἄνευ δυσκολίας τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ὀκτώ ἡμέρας ἀφοῦ ἐγένετο κάτοχος, ἐμέτρησεν εἰς τὸν ἑταῖρόν του τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον.

Ταυτοχρόνως, ὁ ταγματάρχης κατέστη ἰδιοκτῆτης τῶν διὰ τὰς δύο ἐγκαταλειμμένων διαπιστευθέντων αὐτῷ εἰσοδημάτων, ἅτινα οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἵνα τῷ ἡμφισβήτη.

Τοῦ λοιποῦ, εἰς τὴν συνειδήσιν του εἶχε νὰ διδῇ λόγον, καὶ ἡ συνειδήσις του τῷ ἦτο ὑποχείριος καὶ δὲν τὸν ἔτυπε παρὰ τὴν θέλησίν του, προσθέσωμεν δ' ὅτι ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ δώκῃ μυστικῶς εἰς τὴν συγγενὴ του τὴν ἐπιτετραμμένην τὴν τήρησιν τῆς μιᾶς κόρης ἐν Λιμόγη, δέκα χιλιάδας φράγκων, προσθέτων ὅτι αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα χρήματα ἅτινα ἐλάμβανε διότι ἡ προστατρία τῆς ἀπέθανεν ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ.

Ἡ Σιμονέττα εἶχε παρλαβεῖ τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῆς μετὰ τῆς Ζουάννας.

Τὸ μέλλον τῶν δύο παιδίων εἶχε λοιπὸν περιέλθει μετὰ μίαν σχεδὸν ἀθλίαν χωρικῆς τοῦ Καμπεϋρόλ καὶ ἐνὸς μεθύσου καὶ κτηνώδους καπήλου τῶν πέριξ τοῦ Μιλάνου.

Ἐμελλόν ποτε νὰ ἐπανίδωσιν ἀλλήλους ;

Διὰ τὴν μητέρα τῶν, τὴν δεσποινίδα Σαρναίν, ἦσαν νεκρά καὶ οὐδεὶς τῶν αὐτουργῶν τῶν φρικωδῶν αὐτῶν σκη-

νὼν ἠδύνατο νὰ τῇ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστήριον, χωρὶς νὰ τῇ ὁμολόγῃ τὴν ἰδίαν του ἐλλεινότητα.

Ὁ πατήρ, ἐξωργισμένος ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς εἰμαρμένης, εἶχεν ἀπέλθει χιλιάδας λεύγας μακρὰν καὶ ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν των.

Ἦσαν λοιπὸν παραδεδομένοι εἰς ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ βίου καὶ ἀνυπεράσπιστοι κατὰ τῶν ἀντιπάλων των.

Ἐν τούτοις, μεταξὺ τῶν ὑπὸ κακούργου χειρὸς ἀποτεφρωθέντων τειχῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀμαυρῶν ἐρειπίων, ὄρθιον, ὡς γηραιὸν προπύργιον ἠφανισμένον, μεταξὺ τῶν κεκαυμένων λίθων καὶ τῆς τέφρας, ἐσώζετο τὸ ἐσφραγισμένον κιβώτιον καί, τριάκοντα βήματα ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους, ἀόρατον καὶ καλῶς σωζόμενον ἐνέκλειεν εἰς τὰ ἀθικτὰ του διαμερίσματα τὴν ἐξομολόγησιν καὶ τὴν ἡμιτελῆ διαθήκην τῆς μάμμης.

Ἀλλὰ τίς θὰ τὸ ἀνεκάλυπτε;

Καὶ τίς οἶδεν ἂν ἡ συνδρομὴ αὐτῇ δὲν προσήρχετο πολὺ ἄργα ἄρωγός των δύο ἀτυχῶν, ὡς αἱ τύψεις τῆς μάμμης των, τῆς δολοφονηθείσης ὑπὸ ἐνὸς ἀλιτηρίου, πρὶν ἔτι ἐπανορθώσῃ τὸ ἔγκλημα τῆς!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Αἱ Κοραὶ

Α'

Μία μίρτυς.

Τῇ πέμπτῃ ἀπριλίου 1887, περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐσπέρας, τὰ ὀκτὼ παράθυρα τοῦ πρώτου ὀρόφου οἰκίας τινὸς τῆς ὁδοῦ Καμβῶν ἦσαν λαμπρῶς φωταγωγημένα.

Δὲν ἐτελεῖτο ἐν τούτοις ἑορτὴ τις.

Ἡ διευθέτησις αὐτοῦ τοῦ ὀρόφου προέδιδεν οἶκον ἐκ τῶν χρησιμευόντων πρὸς καλλωπισμὸν τῶν κυριῶν.

Ἡ ὄψις τοῦ οἴκου οὐδὲν ἐνεῖχε τὸ ἐμπορικόν· οὐδὲν κατὰστημα ἐν τῇ ἰσογειᾷ· οὐδεμία ἐπιγραφὴ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἢ παρὰ τὸν κωδωνίσκον.

Ἀνωθεν τῆς θύρας ἐν ὄναμα βραχύ, ἐν μόνον, προέβαλλεν ὑπὸ τὴν λάμπιν του ἀερίοφωτος: Λαῦρα!

Οὐδὲν πλείοτερον, ἀλλ' αὐτὸ ἤρκει.

Ἡ παρισινὴ κοινωνία, ἰδίως ἡ σκορπῶσα ἀφειδῶς τὸν χρυσόν, ἡ ὑψηλὴ τάξις, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ξένων, Βρασιλιανῶν, ἑκατομμυριούχων τῆς Ἀργεντινῆς, τοῦ Μεξικοῦ καὶ ἄλλων πλουσίων χωρῶν γονίμων εἰς παροχὴν ταξειδιωτῶν καὶ περιηγητῶν, ἐγνώριζον τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ τὴν διεύθυνσιν.

Ἡ Λαῦρα ἐνδύει καὶ καλλωπίζει τὸν κόσμον αὐτὸν ἐν τάχει πλουτίζουσα, ὡς οἱ διὰ τὸ ἕτερον φύλλον συνάδελφοί της, ὁ Βῶρθ, ὁ Ρῶδνιτς καὶ ὁ Πιγκά, περίεργοι παρισινὰί προσωπικότητες.

Αἱ αἰθουσαὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἀπεράντου καταστήματος τῆς ραπτρίας ἐπιδεικνύουσι λαμπρὰν πολυτέλειαν, αἱ λοιπαὶ εἶνε ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον διασκευασμέναι, καὶ τὰ ἐν τῇ μεσαίῳ ὀρόφῳ καὶ τῇ βῇ τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς ἐργαστήρια οὐδὲν παρέχουσι τὸ ἰδιάζον.

Ἐν τινι αἰθούσῃ μετεχούσῃ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τοῦ μαγαζείου, νεανίς τις δεκαοκτὼ ἢ δεκαεννέα ἐτῶν, ἣν μόλις θὰ ἐξελάμβανέ τις δεκαεξάετιδα, τόσον ἐφαίνετο ἀδύνατος καὶ ἀσθενικὴ· γονυπετὴς ἐπὶ τοῦ δαπέδου πρότινος ξυλίνης πλαγγῶνος, ἐξειργάζετο τὰς μεταξίνους πτυχὰς φορέματος, κυανᾶς καὶ πρὸς τὸ φαῖον κλινούσας, ἐπὶ διπλοῦ φορέματος βελουδίου.

Ἐψηλὴ τις γυνὴ μελαγχροινὴ, ὑπερόχως ὥραια ὑπὸ τὴν

λινθὴν τῆς ἐσθῆτα τὴν διαγράφουσιν τοῦ σώματός της τὰς γραμμάς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν πλαγγόνα καὶ ἐξήτησε διὰ βλέμματος προσεκτικοῦ τὸ ἔργον τῆς νεανίδος.

Οὐδὲν τὸ ἀπαιτοῦν διόρθωσιν!

Ἦτο ἐξειργασμένον μετ' ἐξαίρετου τέχνης.

Ἡ ὑψηλὴ μελαγχροινὴ ἔνευσεν εἰς ἐνδειξὶν ἐπιδοκιμασίας, ἐν ᾗ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προέδιδον οἶκτον.

— Εἰξεύρεις μικρά, ἔχεις δεξιότητα καὶ χέρι! εἶπε. Θάροος! Θὰ γίνῃς τεχνίτρια!

Ἡ νεανίς ἤγειρεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν νῦχαρίστησε διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς.

Δύο ἄλλα φορέματα περιέμενον ἐπὶ δύο ἄλλων πλαγγόνων.

— Φεύγουν! ὑπέλαβεν ἡ μελαγχροινὴ. Θὰ μένης;

Ἡ ἐργάτις ἐστέναξεν.

— Ἀλλοίμονον! ἀπήντησε.

— Δὲν θὰ τελειώσῃς ἐνωρίς.

— Ἐως τὰ μεσάνυκτα τὸ ὀλιγώτερον.

— Γνωρίζεις ὅτι πρέπει αὐριον νὰ ἦσαι ἐδῶ εἰς τὴν ὥραν.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἡ ἐβδομάς εἶνε κακὴ, ἀλλ' ἅμα ὡς περάσῃ τὸ πᾶσχα δὲν θὰ ἔχωμεν τόσον πλοῦτον ἀπὸ ἐργασίας.

Ἡ ἄλλη οὐδὲν προσέθησεν.

Ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τῆς, κατασκευάζουσα πτυχὰς διὰ καρφίδων, καὶ ἐγειρομένη ἵνα ἐκτιμήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐξ ἀποστάσεως.

Καὶ ἐργαζομένη, ἐσκέπτετο ὅτι αἱ ἐβδομάδες διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ ὁμοιομόρφως, ὅτι μετὰ τὸ Πάσχα ἤρχοντο ἄλλαι ἑορταί: ἡ Ἀνάληψις, ἡ Πεντηκοστή· ἔπειτα τὸ ἔαρ, τὸ θέρος· ἔπειτα αἱ ἵπποδρομαὶ καὶ αἱ ἑορταί· ἐσκέπτετο τὰς ἀτελευτήτους ἐργασίας τῆς, τὴν καταστρεπτικὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν, τῆς βραχείας νύκτας καὶ τὰς ἀτελευτήτους ἡμέρας, ἀπὸ ὀγδόης μέχρι μεσονυκτίου, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς ἀποστάσεως ἣν εἶχε νὰ διατρέχῃ πρῶτον καὶ ἐσπέρας καὶ τέλος ὅτι δὲν ἔμελλεν ἐπὶ πολὺ ν' ἀντεῖχεν εἰς τὸ κοπιῶδες αὐτὸ ἐπάγγελμα.

Ἦτο ὥχρᾳ ὡς ἀναιμικὴ.

Οἱ κυανοὶ τῆς καὶ ζοφεροὶ ὀφθαλμοὶ ἐσχημάτιζον δύο εὐρέα στίγματα ἐπὶ τοῦ ὥραίου τῆς μικροῦ καὶ καταπεπονημένου προσώπου, οὗτινος τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνεῖχον παράδοξον λεπτότητα.

Ἦτο μέσου ἀναστήματος, ἀδύνατος ὡς κῆλαμος, καὶ τὸ μᾶλλον ἐκπλήσσον τῶν ἐν αὐτῇ, ἦτο διακεκριμένη τις ἔκφρασις, ἣν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ καὶ ἄρα γλυκύτης ὕφους.

Ἀφθονος κόμη ἐπλαίσου τὸ ὑψηλόν τῆς μέτωπον· αἱ τοξοειδεῖς ὀφρὺς τῆς, ὡς ἡ κόμη κασταναί, ἐπέτεινον τὸ σκιερὸν τῶν ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων ἐφωδιασμένων καὶ κεκομμένων ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ ἐργασίας βαρυτέρας τῶν δυνάμεων τῆς ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

Τὰ πάντα ἐν τῇ νεανίδι συνεκίνουν, μέχρι τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τῆς, περῶντος μέχρι τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἐκ μαύρου λινοῦ πτωχικὴ τῆς ἐσθῆς καθίστατο ἐπ' αὐτῆς ἐν κόσμημα, τοιαύτη ἦτο ἡ τέχνη, μεθ' ἧς ἐγνώριζε νὰ τὴν διασκευάζῃ.

Ἡ μελαγχροινὴ, ἐξ ἐναντίας, εἶχε τι ἐν τῇ συνόλῳ τὸ τόσῳ ἐπιβάλλον, τὸ αὐστηρὸν θὰ ἐλέγομεν ἂν ἡ λέξις δὲν ἦτο ἀνάρμοστος διὰ νεανίδα ἐργαστηρίου φορεμάτων, ὥστε, μεθ' ὅλην τὴν καλλονὴν τῆς, εἶδός τι φόβου μᾶλλον ἐνέπνεεν ἢ ἄλλο αἶσθημα.

Ἦγεν ἱσως ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν τριάκοντα ἐτῶν, ἀλλὰ τὰ ὑπερήφανα καὶ καθαρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, τὸ εὐσαρκόν τῆς τὰ ἐρυθρὰ τῆς χεῖλη, οἱ μαῦροί της καὶ μεστοὶ ζωηρότητος ὀφθαλμοὶ τῆς οὐδεμίαν προέδιδον κόπωσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].